

NIET EENZAAM, MAAR TWEEZAAM: 1+2 = 3

God schept mensen naar zijn beeld en gelijkenis. Zo staat het in het scheppingsverhaal: mensen in meervoud! Niet de mens afzonderlijk, eenzaam en alleen, is tekenend voor zijn Schepper, maar *in ons samenleven* herkent God zich. Samen leven kan verrukkelijk zijn, maar ook verschrikkelijk. Wat betekent ons samen leven in onze tijd vol eenzaamheid en tweestrijd? Het scheppingsverhaal en de nuchtere Prediker wijzen ons de weg op deze bijzondere dag: de tweede van de tweede in tweeëntwintig.

Ooit was ik met een groepje jongeren bij een priester, die vol liefde vertelde over zijn mooie kerk en zijn duizenden parochianen. 'En hoeveel zitten er nu op zondag in de kerk?!?!', klonk er opeens kritisch... De priester hield zich even in, hernam zichzelf en sprak indringend kijkend: "Vergeet nooit, tussen God en ieder mens loopt een lijntje. Bij sommigen is 'ie stevig als een scheepskabel, bij anderen dun als vlas, maar wat zo mooi is: wij kunnen die lijntjes niet zien, alleen God. Vergeet het niet!"

Ik ben het nooit vergeten. Dat maakt hoe ik naar mensen kijk - *ieder mens die ik ontmoet, is een schepsel van God, die heeft een band met God, en dat maakt dat ik voorbaat met respect een ander benader*. Vergeet het nooit! Ik probeer dat beeld nooit te vergeten. Een kostbaar beeld: het laat je anders kijken naar God, de ander en jezelf - bij voorbaat met respect. Je zou wensen dat alle machthebbers, *zij die de touwtjes in handen hebben*, ook zo kijken naar mensenlevens. Zelfs naar hen met wie je moeite hebt, aan wie in jouw ogen een steekje los is. Dan raak je wel eens een gevoelige snaar. 'Een drievoudig snoer: waar denk je dan aan?' - vroeg ik ooit aan een bruidspaar - 'wij en de dominee...' zei de bruidegom. Wat veel eer...

Dat thema van dat drievoudige snoer wordt vaak uitgelegd als een beeld voor *geloof, hoop* en *liefde*: die zijn innig verstrengeld. Geloof zonder liefde verwordt tot fanatisme,

hoop zonder geloof heeft geen grond, liefde zonder hoop is uitzichtloos.

Op het worldwide web vond ik een mooie uitleg: *drie is sterker, dan twee draden, maar drie is ook sterker dan vier touwen*, zo werd beweerd. Ik begreep het niet, maar geloofde het wel, toen ik de naam van de auteur las: Jaap Fijnvandraat!

Leven als een lijn, een rode draad... Eigenlijk begint dat al voor je geboorte - De navelstreng - ook met drie aders daarin! - als verbinding met het leven - van levensbelang. En sterk symbolisch is het wanneer je als vader dat heilige moment ervaart dat je de streng mag doorknippen. Je eigen weg, uniek, zoals alleen jij die gaan kunt. Op dat moment weet je als vader en moeder: vanaf nu gaat ons kind de draad oppakken van zijn of haar eigen leven.

Ook al is opvoeden de kunst om de balans te vinden tussen: de teugels laten vieren en soms aan banden te leggen (grenzen te stellen) - je wilt niet dat je kind uit de band springt - maar je beseft wel: Het kind is niet meer onlosmakelijk met ons leven verbonden. Hoeveel lijnen en draden er ook tussen ons en zijn of haar leven blijven verweven: het is zijn/haar eigen levenslijn, voorgoed.

Zo heeft de Schepper ons al bij de geboorte geleerd. We zijn verbonden met elkaar, maar we moeten elkaar ruimte geven, willen we ons in vrijheid kunnen ontplooien. Wil je

krampachtig de touwtjes in handen houden – je kunt er op afknappen. De lijn kan niet altijd gespannen staan... Weer in het beeld van levensdraden: *Krijg je niet genoeg ruimte, dan kom je vroeg of laat in de knoop met jezelf of elkaar* - en als je niet oppast, wordt dat een onontwarbare kluwen vol getouwtrek. Zo vind je je weg tussen eenzaam en tweezaam. Wat bind je met anderen? Is dat liefde, vriendschap, passie?

Gaandeweg leer je vaak dat geluk niet in je te vinden is – welke coach je ook bezoekt of hoe diep je ook afdaalt in jezelf. Juist wanneer je leven van betekenis wordt voor anderen, krijg je het geluk er als vanzelf bij cadeau. *Niet eenzaam maar tweezaam*. Samen zwoegen loont: Ga maar eens je huis verbouwen. Je tobt in je eentje wat af, met zijn tweeën kom je verder. En enthousiasme werkt aanstekelijk.

De band die er is tussen mensen. In het ziekenhuis hoor ik zo vaak mensen zeggen: "Nu voel ik nog sterker hoeveel ik van mijn geliefden hou." Soms hoor ik het zelfs zeggen door mensen die iemand verloren aan de dood of aan het leven: "Ik voel me nu nog sterker verbonden." Het draait allemaal om dat geheim van samenleven dat Augustinus al in de 4^e eeuw verwoordde:

Het is in het geven dat je ontvangt,
in het liefhebben dat je bemind wordt,
in het loslaten dat je bindt.

En wat is dat loslaten moeilijk! 'Je moet het loslaten', roepen mensen soms. Maar dat is vragen om het onmogelijke, als het om mensen, om je kind gaat? Er blijft toch altijd die band die trekt. Daar kom je nooit los van. Ook mensen die de kerk vaarwel hebben gezegd, op reis lopen ze elke open kerk binnen – *je komt er niet los van!*

Of: God trekt je naar zich toe. Immers, Hij laat niet los wat zijn hand begon!

God schiep mensen in meervoud, naar zijn beeld en gelijkenis. God koos ervoor niet alleen te blijven. Hij verlangt ernaar om met een ieder van ons een band, een relatie te onderhouden. Dat betekent ook: wat je in elkaar waardeert: benoem dat. Dat versterkt

de band! Samenleven is een ABC-tje: aandacht, bevestigen, complimenten. Alles wat je aandacht geeft groeit – ook in liefde, in vriendschap en geloof!

Onze levenslijn is verankerd in de hoop, verzekerd in de liefde, gefundeerd in geloof. Maar ons leven kan aan een zijden draad hangen. Er komen momenten dat dat lijntje naar boven voor ons gevoel zwak is. Pijn en moeite kunnen komen vaak met de jaren. Ouderen zeggen het soms zo: *'rustig aan, dan breekt het lijntje niet'*. Prediker zegt het zo: Maar op een dag wordt *het zilveren koord* weggenomen. Dan gaat de mens naar zijn eeuwig huis en en zijn lichaam keert terug naar de aarde. En aan het graf zien we de laatste touwen: touwen onder de kist door en soms geef je elkaar zo letterlijk en figuurlijk uit handen.

Zijn we dan gevangen in het web van tijd en historie? Is er dan geen ontkomen aan? Worden we allemaal ingekapseld in de strik van de tijd, als ons zilveren koord breekt?

Nee, wanneer wij vallen van het slappe koord dat leven heet – als we 1, 10 of 100 zijn – dan is er voor allen die die *lifeline* hebben gezekerd, dat vangnet van God.

Want geen mens, valt, of hij valt in Uw handen, o God...

En onderhoud die band je leven lang – werk eraan, aan die band - elke dag, alledag, zondag, alle dagen van je leven. Daar gaat het ook, zegt Prediker, om: *'ontzag voor God en leven naar zijn geboden met elkaar - blijven werken aan een band met God en elkaar.*

Zoals iemand ooit zei: *je bent me gegeven – ik heb je gevonden - maar ik moet je blijven zoeken*. Niet eenzaam maar tweezaam. En allemaal wonderlijk verbonden met God. Het is waar: **1 + 2 = 3 !**

Weer ben ik terug bij die wijze priester met zijn: Vergeet nooit: **tussen elk mens en God loopt een lijntje.**

Wij kunnen het niet zien, alleen God ziet het... Dan kijk je anders naar elkaar.

Vergeet het nooit - dat wilde ik jullie, mijzelf op het hart binden! Vast en zeker!

Amen.